

Robyn Carr

Scherven brengen geluk

Vertaling Hubertus Winter

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Robyn Carr
Oorspronkelijke titel: A Family Affair
Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland
Vertaling: Hubertus Winter
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Bill Oxford / Getty Images; © Marko Klaric, EyeEm / Getty Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1759 4
ISBN 978 94 027 7215 9 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie januari 2025

Originele uitgave verschenen bij MIRA® Books, Toronto, Canada, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Anna McNichol greep voorzichtig de kromme, oude vingers van haar moeder vast. ‘Ik weet niet wat ik moet doen,’ zei ze. ‘Vanaf nu ben ik voor altijd alleen.’

Blanche was vijftientig en woonde nog deels zelfstandig, maar ze stond op de wachtlijst voor intensievere zorg. Haar gezondheid ging steeds verder achteruit, en Anna wist dat haar moeder binnen afzienbare tijd op de afdeling voor mensen met dementie terecht zou komen.

‘Je hebt mij, hoewel ik weinig meer voor je kan betekenen. En je hebt je kinderen, hoewel het de bedoeling is dat jij er juist voor hen bent. Uiteindelijk zijn we allemaal alleen, of niet soms? We moeten allemaal onze eigen boontjes zien te doppen, hoeveel mensen we ook om ons heen hebben. Je zult sterk moeten zijn. Zoals je altijd bent geweest.’

‘Ben jij nooit bang geweest?’ vroeg Anna.

‘Altijd,’ zei Blanche. ‘Maar wat moet je dan? Er de brui aan geven? Wat heeft dat voor zin?’

‘Ik weet niet goed hoe ik nu verder moet,’ zei Anna.

‘En toch ga je verder,’ zei Blanche. ‘Er zit namelijk weinig anders op.’

De waarheid drong tot Anna door op de begrafenis van haar man. Daar werd ze zich er plotseling pijnlijk van bewust dat ze iets over het hoofd had gezien. Toen ze de zwangere vrouw bij een medewerkster van het kantoor van haar man zag staan, voelde ze het meteen. Alleen de feiten ontbraken nog.

De vrouw was jong, nog geen dertig. Hoogstens vijfendertig als ze er jong uitzag voor haar leeftijd. Ze maakte een beheerste, afstandelijke indruk en begaf zich niet onder de mensen. Er hing een soort gloed om haar heen, ze straalde zoals aanstaande moeders kunnen stralen. De medewerkster, een assistente van wie Anna de naam was vergeten, nam de vrouw op sleeptouw. Anna keek toe terwijl ze een paar mensen begroetten, zich voorstelden en vervolgens op de achtergrond bleven.

Beeldde ze zich dingen in? Ze voelde zich schuldig. Dit sloeg toch nergens op? En toch wist ze het zeker: deze vrouw droeg het kind van haar man. Ze voelde de sterke drang om naar haar toe te lopen, zich voor te stellen en te vragen waar ze Chad van kende, maar op dat moment legde Jessie, haar oudste dochter, een hand op haar arm en zei: 'We moeten daarnaartoe.'

Anna knikte en liep met haar mee.

Anna en Chad hadden midden in een moeilijke periode gezeten, zo ongeveer de vierde serieuze crisis in vijfendertig jaar. Vanzelfsprekend was Anna degene geweest die had voorgesteld om in relatie-therapie te gaan; Chad was psycholoog, behandelde zelf patiënten en kende alle trucjes. Als ze hun situatie vergeleek met die van de mensen om haar heen, en als ze afging op wat Chad haar had verteld, was het aantal huwelijks crises niet overdreven hoog. Zeker niet voor een

relatie van meerdere decennia. Sowieso hielden weinig huwelijken tegenwoordig zo lang stand. Ze wist maar al te goed dat lange relaties diepe dalen kenden, hoe slim, naïef, succesvol of gelovig je ook was. Bovendien wist ze uit persoonlijke ervaring dat je dan wel relatie-expert kon zijn, maar dat je daar weinig aan had als het om je eigen huwelijk ging. Ze hadden het dus zwaar gehad en waren in therapie gegaan. Chad had zich onbevredigd gevoeld, een vage, onbestemde staat van zijn. Hij was niet gelukkig, wilde meer van het leven, verveelde zich. Hij miste spanning en sensatie.

Hoe toepasselijk dat hij was overleden bij het raften. Dat was vast spannend en sensationeel geweest.

Het was alsof Chad op zijn tweeënzestigste in een verlate, gigantische midlifecrisis verzeild was geraakt. 'Is dit alles?' vroeg hij steeds maar weer, terwijl achtennegentig procent van de wereldbevolking een been zou amputeren om zo te kunnen leven als hij. Maar goed, Chad deed wel vaker nukkelig en melodramatisch, dus ze had er weinig acht op geslagen. Tja, is dit alles? Blakende gezondheid, een goede baan, een berg spaargeld, sterke familiebanden en leuke vrienden? *Ja, Chad, dat is alles. Waarom is dat niet genoeg voor je?*

Later had Anna zich gerealiseerd dat mannen zo beginnen te denken als ze zich aangetrokken voelen tot een andere vrouw. Doen alsof je ongelukkig bent. Plotseling vraagtekens zetten bij je leven en huwelijk. Het is niet jouw schuld en waarschijnlijk ben je stiekem al jaren ongelukkig, dus kun je beter op zoek gaan naar iets anders. Nee, wacht – het is de schuld van je vrouw, die moet je inruilen voor een beter exemplaar. Je blijft toch niet hangen bij iemand die niet volmaakt is, alleen omdat je ooit een belofte hebt gedaan? Anna had in haar le-

ven zoveel verhalen gehoord over mannen die dergelijke smoesjes gebruikten om vreemd te gaan dat ze er bijna onpasselijk van werd. En nu was ze hier om het prachtige leven van deze geweldige vent te eren.

Tijdens de dienst keek ze een paar keer over haar schouder om te zien of de vrouw emotioneel werd. Gek genoeg bleek dat niet het geval. Ze kwam uitermate sereen over. Was Chad dan toch niet de vader van haar baby? Was ze gewoon een cliënt van hem? Hoe heette die assistente nou ook alweer? Ze was wat ouder en zat steeds dingen in het oor van de zwangere vrouw te fluisteren.

‘Waar kijk je naar?’ vroeg Jessie. ‘Niet zo gluren!’

‘Sorry, je hebt gelijk. Ik ben gewoon zo moe.’

Moe, omdat ze dagenlang bezig was geweest om een slideshow in elkaar te flansen met oude foto’s van Chad, de begrafenis te regelen, een urn te kopen, rond te bellen, een jurk uit te kiezen, de catering in te huren enzovoort. En dat zonder veel te slapen. Maar ze had het gedaan, had hun herinneringen doorgespit en gedaan waar ze goed in was: een beeld scheppen van Chad als godheid, als de perfecte echtgenoot en vader. Wat hij niet was geweest, maar over de doden niets dan goeds.

Tenzij zijn zwangere scharrel op de begrafenis verscheen, dan mocht je misschien wel een beetje afgeven op de dode in kwestie.

Een zware hand drukte op haar schouder. Toen ze zich omdraaide, keek ze in de donkere ogen van Joe, die ze al meer dan dertig jaar kende – eerst als vriend van Chad, daarna als gezamenlijke vriend en uiteindelijk samen met zijn vrouw als bevriend stel, tot Joe en Arlene gingen scheiden. Hij was nooit alleen háár vriend geweest, hoewel ze dol op hem was, net als Chad. Joe was een fantastisch mens. Ze omhelsde hem en hield hem lang vast.

‘Hoe gaat het met je?’ vroeg hij.

‘Het gaat wel,’ zei ze, en ze voelde de behoefte om haar hart bij hem te luchten. Een uur of zes lang. ‘Dit is zwaarder dan het lijkt. Emotioneel gezien.’

‘Dat kan ik me voorstellen.’

Op dat moment kwamen haar kinderen om haar heen staan. Joe omhelsde Jessie, die was uitgegroeid tot een mooie vrouw van eenendertig. Daarna was de achtentwintigjarige Mike aan de beurt; hij leek als twee druppels water op zijn knappe vader. Bess, voluit Elizabeth, met haar vierentwintig jaar de jongste, kreeg geen knuffel van Joe, omdat ze het niet fijn vond om zomaar aangeraakt te worden. Na een paar tellen strekte ze haar armen toch naar hem uit en haalde iedereen opgelucht adem.

Er werd wat gekeuveld – gecondoleerd, laat het weten als je iets nodig hebt, als ik je kan helpen, dat soort dingen. Anna wist dat Joe het meende als hij zoiets aanbood.

Chad was geliefd geweest, en waarom ook niet? Hij was aardig en slim, had gevoel voor humor en een vlotte babbel. Op de een of andere manier stond hij nooit met zijn mond vol tanden. Anna was ook geliefd en werd alom gerespecteerd. Als aantrekkelijk, succesvol, gezellig en stabiel koppel waren ze populair en vaak het mikpunt van jaloezie. Hun vrienden zouden steil achteroverslaan als ze wisten hoe slecht de sfeer de laatste tijd was geweest, maar ze hadden hun problemen nooit met anderen gedeeld.

Joe was een van de weinige mannen die qua persoonlijkheid en succes op hetzelfde niveau zat als Chad. Hij was een trouwe vriend. Ze hadden elkaar ontmoet op de middelbare school en contact ge-

houden en samen gesport tijdens hun studiejaren. Daarna was Chad gaan lesgeven en had hij een doctoraat in de psychologie gehaald. Joe was na zijn promotie aan de slag gegaan als hoogleraar geschiedenis en theologie aan de universiteit van Stanford. Ze zagen elkaar maar een paar keer per jaar, maar zeiden altijd dat het leek alsof er helemaal geen tijd verstreken was als ze elkaar weer zagen. Na al die jaren konden ze nog steeds samen lachen als twee schooljongens. Hoewel Anna Joe minder vaak zag dan Chad, voelde het voor haar net zo.

De viering van het leven van Chad werd niet gehouden bij een uitvaartcentrum, maar in een chic clubhuis in een rijke buurt van Mill Valley. De ruimte was ingericht met fijne banken, stoelen en kleine, ronde bijzettafels, en aangekleed met een dik tapijt en zorgvuldig geselecteerde kunst. Er werden vooral feestjes gehouden. Lokale bewoners konden het afhuren, en dat had Anna dan ook gedaan. Op een groot scherm kwam de diavoorstelling van Chads leven voorbij – honderdvijftig foto's, met aandacht geselecteerd door Anna en de kinderen. Chad stond op elke foto, te beginnen met de jeugdkieljes die ze jaren geleden van Chads moeder hadden geërfd. Als ze even opkeek, zag ze hem staan in het footballuniform van zijn middelbare school, bont en blauw maar met een glimlach op zijn gezicht; naast haar op hun trouwfoto of met de pasgeboren Jessie op zijn borst. Vaak stond hij er alleen op, een paar keer kwam ze zelf voorbij, bijvoorbeeld op de foto waarop ze piepjong en smoorverliefd naar hem opkeek, en dan waren er nog wat familiefoto's. Chad stond in de spotlights, dit ging over zijn leven, over wat hij bereikt had, hoe gelukkig hij was geweest, wie hij om zich heen had verzameld. Chad voor en Chad na. Net als in de aanloop naar zijn dood.

Er waren de laatste tijd veel spanningen geweest, in tegenstelling tot in hun jongere jaren. Toen was het ook niet alleen maar rozengeur en maneschijn geweest, maar waren ze in elk geval verliefd geweest. Ze hadden elkaar ontmoet door een speling van het lot, het was voorbestemd, anders kon ze het niet omschrijven. Het was in de familie zelfs een legendarisch verhaal geworden. Ze hadden elkaar ontmoet in San Francisco. Anna was in haar lunchpauze gaan shoppen aan Fisherman's Wharf. Shoppen zonder iets te kopen weliswaar, want ze had altijd zuinig geleefd en deed dat nog steeds. Ze was dol op de zeeleeuwen, keek graag naar de toeristen, ging op koopjesjacht bij Pier 1 en zat weleens aan het water te eten.

Die bewuste dag gebeurde er iets gekks. Er steeg een paniekerig gegil op uit de massa toeristen op de pier, en het volgende moment zag ze een foodtruck die over de pier aan kwam denderen, zonder chauffeur, steeds harder en harder. Een man met een schort voor holde erachteraan. Het ging razendsnel, ze kon het nauwelijks allemaal in zich opnemen, maar het leek alsof de foodtruck, met uitgeklaapt zonnescherm, recht op een groepje mensen afstevende. Vlak voor haar neus werd een man aangereden en via de motorkap van de pier af geslingerd, voor het voertuig tot stilstand kwam tegen een muurtje. De arme man kwam met een plons in de baai terecht. De mollige zeeleeuwen die daar vlakbij lagen te zonnen, kregen de schrik van hun leven en doken snel het water in.

Ondertussen begon de man hevig te spartelen. 'Hij kan niet zwemmen!' riep iemand.

Zonder erbij na te denken liet Anna haar tas vallen, schopte haar schoenen uit en sprong het water in om hem te redden. Ze hoefde niet

ver te zwemmen, ze was bijna boven op hem geland, maar hij schopte en sloeg hysterisch om zich heen. 'Het komt wel goed, rustig maar,' zei ze.

Toen ze de kraag van zijn overhemd beetpakte, verzette hij zich nog meer en ging kopje-onder, haar bijna met zich meesleurend.

Ze gaf hem een klap in zijn gezicht, en daar was hij zo beduusd van dat hij zichzelf liet redden. Nadat ze een arm om zijn nek had geslagen, sjarde ze hem mee naar de kade, waar ze hem met hulp van een paar omstanders omhooghees.

Er was nog steeds veel commotie, ook onder de zeeleeuwen, die luid blaften. Rillend en doorweekt zat Anna zich vooral af te vragen hoe ze nu aan schone kleren moest komen, de werkdag was immers nog niet voorbij. Er verscheen een ambulance, een knappe jonge politieagent drapeerde een dekentje om haar schouders en ze legde een verklaring af. De geredde drenkeling werd afgevoerd naar het ziekenhuis, en Anna werd thuisgebracht door de leuke agent.

Toen die agent haar een week later belde, was ze door het dolle heen. Ze begon bijna te hyperventileren bij de gedachte dat hij haar mee uit zou vragen.

'De man die u uit het water heeft gehaald, heeft contact opgenomen. Hij wil uw naam weten,' zei de agent.

'Hij wil me toch niet aanklagen?' vroeg ze.

'Dat geloof ik niet,' zei de agent grinnikend. 'Hij klonk vooral heel dankbaar. Ik zei dat ik zou vragen of u het goed vindt dat ik uw naam doorgeef. Ik denk dat hij u persoonlijk wil bedanken.'

De man heette Chad. Hij was bezig met zijn promotie aan de universiteit van Berkeley, terwijl zij bij een advocatenkantoor in de Bay

Area werkte. Zij was drieëntwintig, hij zevenentwintig. Ze schrok bijna toen ze zag hoe knap en aantrekkelijk hij was; bij hun vorige ontmoeting had ze hem alleen doorweekt en lijkbleek gezien.

Hij nam haar mee uit eten. Voor zover ze zich kon herinneren, voelde die eerste date als een mondelinge overhoring. Hij wilde alles over haar weten en was verbaasd toen ze vertelde dat ze als tiener slechts één zomer als badjuffrouw had gewerkt bij een lokaal zwembad, terwijl ze hem zonder aarzeling uit het water had gevestigd.

De vonk sloeg meteen over. Nadat ze voor het eerst de liefde hadden bedreven, vroeg hij haar ten huwelijk. Ze zei niet gelijk ja, maar het voelde vanaf het eerste moment alsof ze voor elkaar gemaakt waren. Ze hadden alleen niet voorzien dat ze zo vaak ruzie zouden maken. Weinig grote ruzies, maar veel onenigheid over kleine dingetjes. Gekibbel, meer niet, dacht ze altijd. Gedoe over welke pizza ze moesten bestellen, over een kras op de auto waar ze niets aan kon doen, over hun vakantiebestemming en wat ze daar zouden ondernemen. Uiteindelijk gingen ze altijd naar een plek die Chad had uitgekozen. Over alles viel te twisten: welke film, welk eten, binnensmonds gemompel van de een of de ander.

Ze kregen het zwaar met elkaar aan de stok over zijn affaire. Het was inmiddels lang geleden, maar het had jaren geduurd voor ze het had verwerkt. En toch, toen ze elkaar eindelijk hadden beloofd om samen verder te gaan, hun best te doen om het goed te maken, waren ze samen in bed beland en hadden ze de beste seks van hun leven gehad. Zo was Elizabeth verwekt.

Dankzij die ervaring wist ze dat Chad nu weer vreemd was gegaan, met zijn geklets over uit elkaar groeien en verschillende behoef-

tes – allemaal smoesjes. Hij wilde het niet toegeven en zij had geen bewijs, maar haar intuïtie liet haar niet vaak in de steek. Waarschijnlijk was hij zo opgewonden geraakt over zijn nieuwe vlam dat hij had geprobeerd hun relatie te ondermijnen om het goed te praten. Hij had een excuus gezocht om hun huwelijk te kunnen laten klappen. Hij had een ander gehad, ze voelde het aan haar water.

Of misschien hoopte ze dat alleen maar omdat de andere optie veel moeilijker te verteren was. De afgelopen drie jaar was hij steeds vaker boos op haar geworden, en dat was begonnen toen ze een functie bij het hooggerechtshof had gekregen. Hij had haar een paar keer sneerend ‘edelachtbare’ genoemd. Ze had de indruk dat hij jaloers was.

En dan was er nog het feit dat hun politieke voorkeuren uiteenliepen. Hij jammerde dat ze te weinig respect had voor zijn mening en zij klaagde dat hij niet naar haar luisterde en dingen voor haar achterhield. Hij vond dat ze niet genoeg haar best deed om er leuk uit te zien. Het feit dat ze een paar kilo was aangekomen, was voor hem het bewijs dat het haar allemaal weinig kon schelen. Ze hadden nauwelijks meer seks, en als het er eens van kwam, was het niet spannend. Alles wat ze deed of zei was verkeerd. Nog een geluk dat de kinderen niet meer thuis woonden, had ze regelmatig gedacht. De laatste zes maanden was het van kwaad tot erger gegaan.

‘Geef nou eens toe dat we weinig meer gemeen hebben.’ Dat was een van de laatste dingen die hij had gezegd voor hij was vertrokken om te gaan raften.

‘Een gedeeld verleden van ruim dertig jaar en drie kinderen,’ had ze schamper geantwoord. ‘Stelt niks voor.’

Hij zei dat hij het reisje had geboekt om zijn hoofd leeg te maken.

‘Als ik terug ben, moeten we echt even serieus over onze toekomst gaan praten. We hebben een heel verleden samen, maar dat betekent niet dat we daarin moeten blijven hangen. Ik wil graag wat dingen op een rijtje zetten.’

Steeds meer mensen wandelden de ruimte binnen. Anna kende ze lang niet allemaal. Vast cliënten, dacht ze, mensen die Chad nooit buiten zijn spreekkamer hadden gezien. Misschien zou een aantal van hen in een crisis verzanden, nu hun therapeut er plotseling niet meer was.

Er zou uiteraard gesproken worden. De foto's op het scherm werden begeleid door zachte muziek. De bar was open, maar het eten zou pas na de praatjes opgediend worden. Ze waren het er allemaal over eens geweest dat het niet te lang moest duren. Geen verrassingsspeeches. Kort maar krachtig, had Anna gezegd, en dan konden de aanwezigen daarna kiezen of ze wilden blijven om te kletsen en een hapje te eten, of liever meteen haar huis gingen.

‘Dames en heren, als iedereen zo vriendelijk zou willen zijn om zijn of haar drankje te pakken of nog snel iets te halen bij de bar, dan gaan we zo eerst naar een kort eerbetoon van Chads familie luisteren, voor we proosten op het leven van onze overleden vriend,’ kondigde Joe aan. ‘Zoek een fijn plekje om te gaan zitten. Het is een hele eer om het eerste praatje te mogen houden, een eer die ik waarschijnlijk te danken heb aan het feit dat ik Chad het langst ken, op zijn broer en zus na. Ik ontmoette hem in de brugklas en we vonden elkaar altijd weer terug, ook al zagen we elkaar soms maanden of jaren niet. Het was een voorrecht om zijn vriend te zijn.’

Anna wierp een blik op Max Carmichael, de directeur van de prak-

tijk waar Chad twintig jaar had gewerkt. Max had niet alleen voorgesteld om te spreken, maar was er stiekem ook van uitgegaan dat hij dat zou mogen doen. Chad had echter een hekel aan hem gehad.

Anna, de kinderen en Joe, daar zou het bij blijven. Ze zouden allemaal een aspect van Chads persoonlijkheid uitlichten en iets over liefde en toewijding zeggen. Zoals verwacht was het niet gelukt om de boel te verdelen zonder elkaar in de haren te vliegen. Eigenlijk was Jessie de enige die echt graag wilde spreken. Mike liep met zijn ziel onder zijn arm. Als enige zoon had hij een hechte band met zijn vader gehad. Bess, Chads lieve kleine meid, was ontroostbaar. Het hele gezin vocht als leeuwen om de onderwerpen – behalve Bess, die al wist wat ze wilde zeggen.

‘Ik doe integriteit wel,’ zei Jessie.

‘Dat onderwerp past beter bij mij, aangezien hij me heeft gecoacht en we vaak samen trinden,’ wierp Mike tegen.

‘Oké, maar dan wil ik loyaliteit,’ opperde Jessie.

En zo ging het nog een hele tijd door.

Na zes stroef verlopen maanden in relatietherapie was Anna gaan twifelen aan de integriteit van haar echtgenoot en had ze weinig eerlijkheid en loyaliteit meer bij hem kunnen bespeuren. Dus besloot ze het gebekvecht te negeren en een praatje te houden over Chads openheid, zijn vermogen om mensen in hun waarde te laten en de ruimte te geven. Daar hadden zijn cliënten altijd de vruchten van geplukt. Niet dat het haar makkelijk afging – diep vanbinnen was ze woest op hem. Ze had hem immers gesmeekt om verdomme niet te gaan raften, aangezien hij het nooit eerder had gedaan. Destijds had ze zich afgevraagd of hij niet stiekem een weekendje wegging met een nieuwe geliefde.